

ma sind armastanud!'' Ta läks, jälle tuli tagasi, rõhns neiu fätt, wautas teda oma vastu rinda. Tahid jälle minna, neiu hoidis teda tagasi, tema fätt eneje käes heides. Noormehe pisarad lange- siivad teise õlade peale, kassid laisu. „Kuumala!'' hüidis ta, teda armatset ja kaisutes ja ikka lige- male tuli see silmapilk, kus Heidalla hoopis unustud pidi olema. See tuli Kuumala meele, ta põgenes eemale taha loopa nurka, tuli põles ta soontes; ta langes armukestest temale walmis- tuid aseme peale maha, kattis silmad kinni ja palus teist, temast jäätta. See aga ajas Klessa- moris armu tule veel enam lõkkesse ja piigalt surma nöndes, wöttis teda uuest oma kaenlaasse ja Kuumala langes ütlematta armastuses pool minestand noormehe sülle. Ei suutnud ta kauem enam vastu panna — jäegu Heidalla kus tahtes, Klessamor oli wõitnud ja — önnelik.

Korraga kuuldi Heidallani rõemliku hüidmisi. Kartlikult kargas Kuumala üles. — „Oh, mis saab nüüd? Tõestte, mul on abja tema õiget wiha karta! Minu pärast põletas ta oma kalli kandle ja mis teen mina temale?''

„Põgenegem!'' ütles Klessamor ruttust. Nagu unes töttas neiu noormehe järäl, ei tead- nud, mis ta tegi. Pool wägise wiis teine teda lootsiku juure ja palus teda sisse astuda.

„Kas ma pean minu paremat sõpra ilma abita seia tühja saare peale jäätma? Oh armas- tuus, mis uenuad sa minult!'' Hing ekasestes peitis oma kahvatand näu Klessamori põue. See kandis teda armuleekirvalt lootsikusse, töötis mõla ja nõnda, ühe käega armukest heides, teisega sündes, eemaldas ta rannast.

Seda kõik oli Heidalla eemalt näinud. Tema rõemu tuju munitis emast ahastuseks. „Kuu- mala!'' lisendas ta meelt äraheites. Ei see hoo- lind seist — hirmjas kartuses peitis end Klessa- mori sülle ja laugemale, ikka laugemale sündis kõikuv lootsik.

Sealt saare tütarlased teadvad üht laulu selle juhtumisest, mille wahest oleme nendelt kuulnud.'

„Kas teate seda laulu?'' küsis Madli.

„Mõte kõik, wiimised salmud aina," andis Jaak vastuselks, „sealt jaadik, kus Heidalla näeb, kuidas teine tema armukest lootsikusse kannab ja ära wiib."

Ta laulis:

Heidalla, eh tagane, suba sult wiib
Wastane armukest — see surma sul toob!
Miks wahid nii ehmataand mere peal' sa?
Oh, armast Kuumala, wiivita!